

Вяра

Иудеите против християнството - III-та част

☒ „**Н**еочаквано обаче радостното шествие, което човешкият език е безсилен да опише, се наложило да спре. Мнозина от неговярвалите в Христа иудеи, щом чули неовикновено пеене и видели тържествената процесия, излезли от къщи и се присъединили към нея: вървели с вярващите и се чудели каква слава и чест се отдават на пречестното тяло на Майката на Исуса Христа. Щом разбрали това, архиереите и книжниците изпаднали в голяма ярост. Изпратили слуги и войници, а и наговорили мнозина от народа да догонят шествието и да разгонят хората. Заповядали да убият Христовите ученици, а тялото на Божията Майка да изгорят. Когато обаче послушната надъхана тълпа, въоръжена сякаш за битка, хукнала в яростта си да догони процесията и вече я настигала, облачният пръстен внезапно се спуснал на земята и като стена обкръжил светите апостоли и останалите християни. Преследвачите чували пеенето, но не виждали никого от облака. Светите ангели, които невидимо се носели над тялото на Божията Майка и над християните, поразили със слепота злобните преследвачи: едни си удряли главите в градската стена, други опипвали зидовете и като не знаели накъде да вървят, търсели някой да им каже. В това време един иудейски свещеник на име Атоний излязъл на пътя. По Божие повеление за още по-голяма слава на Пресветата Майка облакът се вдигнал и Атоний видял апостолите, множеството пеещи християни, които със свещи били наобиколили тялото на Приснодева Мария и се изпълнил със завист. В него пламнала някогашната

злоба към Господа и той рекъл:

- Гледай с каква почит е обкръжено тялото на Тая, Която роди Измамника, разорил закона на нашите отци!

Понеже бил много силен, той се втурнал с неистова ярост сред тълпата от християни, за да събори на земята тялото на Пречистата наша Владичица. Когато ръцете на дръзкия свещеник се допрели до одъра, невидим ангел тутакси ги отсякъл до лактите с невестествения меч на Божието отмъщение и те увиснали като залепени за одъра, а самият Атоний паднал на земята с вик:

- Горко ми!

Като осъзнал греха си, той започнал да се кае и казал на светите апостоли:

- Помилуйте ме, раби Христови!

Свети апостол Петър заповядал на ония, които носели тялото на Божията Майка, да спрат и рекъл на Атоний:

- Ти получи каквото търсеше. Знай, че Бог, Господ на отмъщенията, се показва и ние не можем да изцелим раните ти. Това може да направи само Едничък Той, Когото вие неправедно отхвърлихте, хванахте и убихте, но и Той не ще ти даде изцеление, докато не повярваш в Него с цялото си сърце и не изповядаш с устата си, че Иисус е истинният Месия, Синът Божий.

Атоний възкликнал:

- Вярвам, че Той е предвъзвестеният от пророците Спасител на света - Христос. Ние още от начало видяхме, че Той е Божият Син, но помрачени от злоба и завист, не пожелахме открито да признаем Божието величие и без вина Го предадохме на смърт. Но по силата на Своето

Божество Той възкръсна в третия ден, като посрами всички нас, които Го ненавиждахме. Ние подкупихме стражите и се опитахме да скрием Неговото възкресение, но не можахме да направим нищо, тъй като славата за това се разпръсна навред.

Докато Атоний говорел с разкаяние за своя грях, светите апостоли и всички вярващи се радвали с радостта на ангелите за всеки каещ се грешник. Свети апостол Петър заповядал на Атоний с вяра да допре отсечените си ръце до висящите на одъра и да призове Пресвета Богородица. Той го направил и ръцете веднага се съединили и били съвършено невредими. Само една червена линийка около лактите останала да напомня за отсичането. Атоний паднал по очи пред одъра, кланяйки се на Родения от Пресвета Богородица Христос Бог, облажавайки и хвалейки Пречистата Негова Майка. **Той започнал да изрежда пророчествата от Священото писание, които свидетелствували както за нея, тъй и за Христос**, и всички се удивлявали на двойното чудо, като видели дивното изцеление на отсечените му ръце и слушали мъдрите слова, с които прославял Господа Иисуса и възхвалявал Богородица. Сетне се присъединил към светите апостоли и заедно с останалите тръгнал към Гетсимания. По същия начин получили изцеление и ония, които били поразени със слепота. Щом осъзнали своя грях, те дошли разкаяни, водени от придружители, докоснали се с вяра до честния одър и прогледали не само телесно, но и душевно. Милосърдната ни Майка, Пресветата Владичица, както с раждането си донесла радост на цялата вселена, тъй и в успението си не пожелала да наскърби някого. Като блага Майка на благия Цар Тя милостиво утешила със Своите благодатни дарове и бившите си врагове...

... четем, че след убийството на свети първомъченик Стефан **се дигнало голямо гонение срещу църквата в**

Иерусалим, и всички, освен апостолите, се разпръснали по страните Иудейски и Самарийски. Закриляни от Божията сила, светите апостоли прекарвали в Иерусалим около десет години, от възнесението на Господа до деня, **когато цар Ирод турил ръка на някои от църквата, за да им стори зло...**

Когато повели свети първомъченик Стефан на смърт, Божията Майка го следвала отдалеч. Заедно с Иоан Богослов гледала от един хълм кончината му, когато в Иосафатовата долина при потока Кедрон започнали да го замерят с камъни и усърдно се молила на Бога; молела се Господ да укрепи страдалеца и да приеме душата му в ръцете Си...

Но **ето че Ирод повдигнал гонение срещу Църквата: убил с меч завърналия се от Испания Иаков, брат на Иоан, после заловил Петър и го хвърлил в тъмница с намерение и него да изпрати на подобна смърт.** Тогава, след като ангел по чуден начин освободил свети Петър от тъмничните окови, се наложило и апостолите да напуснат Иерусалим, за да избягнат яростните гонения на иудеите... В Иерусалим останал само братът Божий, свети Иаков, когото самият Господ поставил за епископ на Иерусалим. За да избягнат гоненията, заминали и свети Иоан с Божията Майка, Която го била осиновила. **Напуснали Иерусалим под угрозата на яростни гонения и насилие, докато се уталожи гневът на иудеите...**

Четиридневният Лазар живял на остров Кипър. Свети апостол Варнава го ръкоположил там за епископ. Той имал силно желание да види Майката на Господа, Която отдавна не бил виждал, **но не смеел да отиде в Иерусалим, защото се страхувал от иудеите.** Като узнала това, Тя му написала послание. В него го утешавала и му нареждала да ѝ изпрати кораб, за да го посети в Кипър, но той самият да не идва

заради Нея в Иерусалим...

След посещението в тези страни Пречистата Дева се завърнала в дома на свети евангелист Иоан. **Всесилната Божия десница я пазела от коварството и завистта на богоубийствената синагога, която не спирала да враждува с Божия Син и вярващите в Него. В озлоблението си иудеите нямало да пощадят Иисусовата Майка и щели да я погубят, ако особено Божие произволение не осенявало одушевления Божий Кивот, за да го запази от ръцете на неверниците.** Някога след проповед в назаретската синагога разярените иудеи повели Нейния Син, Христос, нашия Бог, за да Го хвърлят от върха на хълма, но Той минал невредим помежду им: иудеите Го виждали, но не можели да сложат ръка върху Него и даже да Го докоснат, защото Божията сила ги отхвърляла назад и ги задържала, понеже още не бил настъпил часът за страданията на Сина Божий. **Същото нещо Господ явил и над Своята Пречиста Майка, като осуetyвал интригите и обезсилвал замислите на иудеите против Нея: неведнъж те се опитвали да я хванат и убият след изтезания, но всичко било напразно. Сред такава страшна ненавист и враждебност Пречистата Дева живяла в Иерусалим като агне сред вълци и била като крин сред тръни, повтаряйки често думите на Своя праотец Давид, които се сбъднали върху Нея: “Господ е моя светлина и мое спасение: от кого ще се боя? Господ е крепост на моя живот, от кого ще се плаша? И полк да се опълчи против мене, няма да се уплаши сърцето ми; и война да се дигне против мене, и тогава ще се надявам”. “Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото”, защото Ти, Сине и Боже Мой, си с Мене...**

Някои от иудеите, изпълнени с ненавист, донесли на

архиереите и книжниците, че Мария, Майката на Иисус, ходи всеки ден на Голгота и на гроба, където бил положен Синът ѝ, застава на колене, плаче и кади с тамян. Тогава те поставили там стража, която да не допуска никого от християните. Явно още в ония дни е започнал благочестивият обичай верните християни да посещават светите места, където да се покланят на Христа Бога, пострадал доброволно за нас: първа дала пример самата Богородителка, който последвали останалите свети жени и мъже. И тъй, архиереите и книжниците, изпълнени със злоба и готови да извършат убийство, поставили стража, на която било заповядано да не допуска никого до гроба на Иисуса, а Майка Му да бъде убита. Но Бог ослепил стражите, така че да не могат да я виждат, когато идва. И когато преблагословената Дева, вярна на Своя обичай, идвала на гроба, стражите не можели да видят нито Нея, нито ония, които били с Нея. След като изтекло доста време, те напуснали мястото и се кълнели пред архиереите и книжниците, че не били видели никого, който да идва на гроба на Иисуса. Пресвета Богородица ходела често и на Елеонската планина, откъдето се възнесъл на небето Нашият Господ. Коленичала и целувала следите, които останали на камъка от нозете на Христа. **С много сълзи се молела Господ да я вземе при Себе Си...** „О, пресладки Сине и Боже Мой! Време е да сториш добро на Сион, време е да помилваш Мене, Твоята Майка, **Която и досега скърби в печалната долина на този свят**,..“

тук получила утеха от Господа чрез Неговия ангел, който я известил за скорошното представяне на небето.“

28.08 по еретическия, †15 август по православния календар - Успение Богородично

"**П**о онова време светейшият Нифонт получил писма от Александрия, в които го уведомявали за преславните чудеса, които **Бог извършил чрез тогавашния александрийски патриарх Иоаким за посрама на богоубийствения еврейски народ, и за похвала и утвърждение на истинската наша православна вяра.** А тези чудеса са следните...

В Египет вилнеела ужасна чума, която най-вече поразила град Кайро и околностите му. **Един еврейски лекар, голям противник на християнството, пуснал сред мохамеданите мълвата, че причина за тази смъртоносна болест са християните, които потапят във водата кръст.** Тази клевета се разнесла навсякъде, докато стигнала и до египетския султан. Макар и мюсюлманин, султанът много обичал и почитал светия патриарх - колкото за неговата добродетел, толкова и за мъдростта и благоразумието му. Затова оставил без внимание клеветата на християнските врагове. Но окаяният евреин, като не постигнал по този начин своята цел, измислил друго коварство. **Върховният везир на султана бил по произход евреин.** Сега той избрал него за оръдие на своята злоба против християните. И везирът успял да придума султана да повика патриарха в двореца си за лични обяснения по пуснатата клевета, въпреки своето уважение към него. В началото султанът повел дълга беседа с патриарха по въпросите на вярата. И **като видял, че той със силно убеждение и с ясни доказателства защитава християнската вяра, заповядал му да оправдае евангелските думи, като премести с дума съседния на Кайро хълм.** Светейшият патриарх не се поколебал във вярата си, само поискал няколко дни за молитва. Заедно с верните християни той умолявал Господа да не ги посрами пред неверните и да не бъде похулено Неговото свето име. **В**

уречения ден се стекъл много народ, пред когото патриархът заповядал на хълма да се вдигне и да се премести. В отговор на неговите думи хълмът се разтърсил из основи, за да остави досегашното си място. Но изплашеният султан помолил патриарха и той пак в името Христово го спрял, поради което този хълм и досега се нарича “Дур даг” - “Стой, планино”. Това чудо поразило невярващите.

Недоумявайки как да поклатят силата на Христовата вяра, враговете приготвили смъртоносна отрова и успели да убедят султана да заповяда на патриарха да я изпие, защото Христос бил казал в Своето Евангелие: “ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди”. Султанът приел и това предложение и заповядал да дадат на патриарха отровата. Изпълнен с вяра в Христовата сила, патриархът осенил с кръст смъртоносната чаша и изпил съдържанието. Напразно чакали веднага да умре: напротив, патриархът си останал съвсем невредим. След това изплакнал чашата с чиста вода и предложил да я изпие евреинът; да откаже било невъзможно, защото пак султанът заповядал. Евреинът изпил водата и веднага умрял. Поразен от тия чудеса, султанът заповядал да обезглавят неговия злобен везир, а на останалите евреи наложил глоба с техни средства да бъдат прокарани водопроводите от Нил за Кайро. Патриарха пък превъзнесъл с много почести.“

21.07 по еретическия, †08 юли по православния календар - Св. преподобни Теофил Мироточиви

„**Д**окато светителствал в Берия, Карп обърнал към Христа много елини езичници. **Изобличавайки иудеите, той им говорел, че разпнатият от тях Христос е истинският Бог**

и Творецът на всичко съществуващо. По-късно той бил жестоко убит от иудеите и така предал душата си в ръцете на Господа. Неговите честни мощи били положени от верни и богобоязливи хора в града, в който той светителствал и чрез тях мнозина болни се изцерили, за слава на Христа, нашия Бог. Амин.“

08.06 по еретическия, †26 май по църковния календар - Св. апостол Карп и св. апостол Алфей, от седемдесетте апостоли

„След убиването на свети архидякон Стефан с камъни от иудеите неговото честно тяло лежало без погребение едно денонощие и един ден: то било хвърлено, за да бъде изядено от кучетата, зверовете и птиците; но нищо не се докоснало до него, защото Господ го пазел. На втората нощ прочутият иерусалимски законоучител Гамалиил, споменат в книгата “Деяния апостолски”, който започнал да клони към Христовата вяра и станал таен приятел на светите апостоли, изпратил благоговейни мъже да вземат незабелязано тялото на първомъченика; отнесъл го в своето село, наречено Кафаргамала, по името на своя собственик, тоест “селото на Гамалиил”; то се намирало на двадесет поприща от Иерусалим. Тук Гамалиил извършил честно погребение на тялото на свети Стефан, полагайки го в пещера в своя нов гроб...

по Божие откровение били намерени честните мощи на светия първомъченик Стефан и на погребаните с него богоугодни мъже: Никодим, Гамалиил и Авив.

Те били намерени от презвитера на споменатото село Лукиан, който имал следното видение. Една нощ, в четвъртък срещу петък, в третия час на Лукиан в сънно видение се явил един светолепен старец, висок на ръст,.. Като побутнал

презвитера с него, той три пъти го извикал по име:

- Лукиане! Лукиане! Лукиане!..

Презвитер Лукиан, изпълнен с ужас, попитал явилия му се мъж:

- Кой си ти, господине?..

- Аз - отговорил явилият се - съм Гамалиил, възпитател и учител на апостол Павел, а **с мене почива господин Стефан архидякон, убит с камъни от иудеите и иерусалимските първосвещеници за Христовата вяра: аз взех през нощта тялото му, хвърлено на кучетата, зверовете и птиците, донесох го в това село и го положих в моята пещера в приготвения за мене гроб, желяейки да споделя с него еднаква участ във възкресението и Господнята благодат. А в другия гроб, в същата пещера, е погребан господин Никодим, научен на светата вяра от Самия Христа Господа и (след възнесението Господне) приел свето кръщение от апостолите; иудеите, узнавайки за вярата му в Христа и кръщението, се изпълниха с гняв и искаха да го убият, както и Стефан; но не го направиха от уважение към мен, тъй като Никодим е мой родственик; иудеите му отнеха началството и присъединиха именията му към църковните; след това, като го проклеха, го изгониха от града с безчестие и хули; тогава го взех в моето село и го хранех до смъртта му; когато той умря, го погребях близо до мощите на първомъченик Стефан. Там, в третия гроб, изкопан в пещерната стена, погребях любимия си син Авив, починал на двадесетгодишна възраст, който заедно с мене прие свето кръщение от Христовите апостоли; умирайки, аз завещах да положат и моето тяло с тях..."**

15.08 по еретическия, †02 август по православния

календар - Пренасяне мощите на св. първомъченик и архидякон Стефан

{{_LINK1_}}